

ЗАЙЧАТКА І ВЕСЕЛКА

Як добре у літньому лісі! Як цікаво!
Хочеться стрибати і співати!

— Лапочко, ходімо на прогулянку! —
кликав заєць Веселун свою подружку,
зазирнувши під лопух, що закривав вхід
у її нірку.

— Ні, зараз не можу! — озвалася вона. —
Я спочатку наведу лад у хатинці, а вже
потім вийду.

— Які дурниці! — хмикнув Веселун
і махнув лапкою. — Ось я, наприклад,
ніколи не прибираюсь у нірці. Мені і так
добре!

— Знайшов, чим пишатися! — похитала
головою Лапочка. — Погано, коли все по
кімнаті розкидано...

— А що в цьому поганого? — здивувався
Веселун. — Коли щось заважає, можна
й перестрибнути! Ну, як знаєш... а я побіг
розважатися!

Заєць весело пострибав лісовою стежкою. Та незабаром у лісі настала тривожна тиша, замовкли пташки... За кілька хвилин набігли чорні хмари і почалася злива! Ледь устиг Веселун дістатися своєї нірки. А після дощу над лісом спалахнула райдуга, граючи яскравими кольорами!

Лапочка, прибравшись у нірці, вибігла надвір і стала кликати друга:

— Веселуне! Виходь! Дивись, яка гарна веселка в небі! Тільки взуй гумові чобітки — повсюди калюжі!

